

**[Socialministeren.]**

vil der kunne blive Tale om kommunale Arbejder til et samlet Beløb af 60 Mill. Kr.

Lovforslaget gaar herefter ud paa følgende: Socialministeren bemyndiges efter § 1 til inden for denne Lovs Rammer i Finansaarene 1935—36 og 1936—37 at iværksætte Arbejder til Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse. Statens Andel i Udgifterne kan ikke overstige 36 Mill. Kr. Da Kommunerne i Henhold til Bestemmelserne i § 7 skal affholde 40 pCt. af Udgifterne, dog kun af Udgifterne til Arbejds løn, idet de 20 pCt. udredes efter den mellemkommunale Refusionsregel, og de andre 20 pCt. udredes af den Kommune, hvori vedkommende Arbejder har Ophold, maa man regne med, at det samlede Beløb, der vil komme til at staa til Raadighed i disse 2 Aar, vil komme til at ligge mellem 50 og 60 Mill. Kr.

Jeg formoder paa Forhaand, at dette Beløb vil kunne skaffe Beskæftigelse efter de Regler, der i øvrigt findes, til omkring 30 000 Arbejdere, og som jeg nævnte før, maa vi erindre, at hver af disse langvarigt arbejdsløse i Forvejen praktisk taget koster det offentlige 800 à 900 Kr. aarlig at understøtte.

§ 2 beskæftiger sig med Spørgsmaalet om, hvilke Arbejder der kan iværksættes, og siger, at det maa herved iagttages, at kun saadanne Arbejder kan komme i Betragtning, som enten er af en saadan Karakter eller af et saadant Omfang, at de af økonomiske Grunde ikke kunde forventes iværksat nu, ligesom der bør lægges Vægt paa at finde Arbejder, der i alt væsentligt kan udføres med Anvendelse af indenlandske Materialer, ved hvilke Arbejder der ikke skal beskæftiges særlig faglig eller teknisk uddannet Arbejds kraft, og som endelig kan fordelés saa vidt muligt over hele Landet eller udføres i Nærheden af et Centrum med stor Arbejds løshed.

Som det fremgaar af det, jeg tidligere har sagt, vil der til Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov kun blive antaget arbejdsløse, som paa Grund af langvarig Arbejds løshed maa antages at have ringe Mulighed for inden for en nærmere Fremtid at komme i Arbejde paa normal Maade. For saa vidt angaar arbejdsløshedsforsikrede, skal det som Regel være en Betingelse, at paagældende ikke har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder i Løbet af de sidste 2 Aar, de, der, som man normalt siger, er faldet for Arbejds løshedslovens § 15, Stk. 4, og for saa vidt angaar ikke-forsikrede, maa man følge lignende Retningslini-

er. Under i øvrigt lige Forhold skal der fortrinsvis gives arbejdsløshedsforsikrede, der er uden Ret til vedtægtsmæssig Understøttelse, Adgang til disse Beskæftigelsesforanstaltninger.

I § 4 staar der i første Stykke: „For Arbejde ved Foranstaltninger efter denne Lov ydes der Arbejderne den Løn, der i Henhold til gældende almindelig Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for tilsvarende Arbejde.“ Nu er det jo klart, at det vil ikke være muligt at skaffe Midler til at sætte 30 000 Mand i Gang til normal Løn paa normal Arbejdstid, og derfor har Arbejds løshedsraadet, som man vil se af Bilaget, meget indgaaende overvejet, hvor lang Arbejdstiden skulde være ved disse Foranstaltninger. Regeringen har ikke her fuldt ud kunnet følge Arbejds løshedsraadets Forslag. Det bestemmes i § 4, Stk. 2, at der skal anvises de arbejdsløse Deltagelse i Arbejdet i et saadant Omfang, at der, naar alle Forhold tages i Betragtning, er sikret dem en økonomisk Fordel gennem den indtjente Løn set i Forhold til den Understøttelse, de efter deres Forhold ellers vilde være henvist til.

Der opstaar jo den Vanskelighed, naar man skal tilrettelægge dette, at Understøttelserne i de tre Arter af Kommunegrupper, som man kender efter Socialreformen, er meget forskellige, og derfor er det ikke helt let i Lovform at angive den Tid, der skal arbejdes, for at vedkommende kan sige, at han staar sig ved Arbejdet. Vi er naaet til det Resultat, at den Tid, hvori de enkelte Arbejdere ugentlig beskæftiges, normalt skal ligge mellem 16 og 32 Timer, saaledes at Arbejdstiden for den enkelte Arbejder fastsættes under Hensyntagen til hans Forhold, herunder naturligvis i første Linie Omfanget af hans Forsørgerbyrde og Levevilkaarene paa det Sted, hvor han er hjemmehørende.

Det vil altsaa blive nødvendigt for Arbejdsledelsen ved Fastsættelsen af Arbejdstiden, den Arbejdstid, i hvilken den enkelte kan bringes i Beskæftigelse, at tage Hensyn til Forholdene paa det Sted, hvor han bor, ogsaa at tage i Betragtning den Understøttelse, den paagældende efter sine Forhold, sin Forsørgerbyrde i det hele maa siges at oppebære, dog at man maa se bort fra særlig høje og særlig lave Understøttelser, altsaa inden for disse Rammer at fastsætte Arbejdstidens Længde, saaledes at vedkommende kan finde sig tjent med det.

I § 5 er der nogle Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, hvis ved-